

DOBŘÝ PASTÝŘ

Časopis evangelických sborů
v Krnově a Bruntále

ROČNÍK 29

ČÍSLO 3

ZÁŘÍ 2025

Ježíš učil v sobotu v jedné synagóze. Byla tam žena, která byla stížena nemocí už osmnáct let: byla úplně sehnutá a nemohla se vůbec napřímít. Když ji Ježíš spatřil, zavolal ji a řekl: „Ženo, jsi zproštěna své nemoci“ a vložil na ni ruce; ona se ihned vzpřímila a velebila Boha.

Evangelium podle Lukáše 13,10-13

Tak už je to za námi! Prázdniny, dovolené, čas odpočinku, mnohých setkání, zážitků a zejména nabírání nových sil. Možná jsme jen zpomalili, možná se naopak snažili „vytřískat“ ze svého volna maximum a přesto, nebo snad právě proto se můžeme i teď cítit znovu nebo ještě stále vyčerpaní.

V Lukášově evangeliu (13,9-13) čteme příběh o ženě, která celých osmnáct let klesala pod tíhou svojí slabosti. Nevíme, zda se podrobila nějakému vyšetření a ani se nedozvíme, zda její nemoc měla tělesný nebo duševní původ. Nemohla se narovnat. Za celých osmnáct let si její záda neodpočinula. A tak věřící žena, dcera Abrahamova, stále jen hleděla k zemi a pozorovala stíny postav a dění kolem sebe. Byl jí upřen pohled z očí do očí.

Ježíš rozpoznal, že záda oné ženy jsou sehnutá kvůli duchu nemoci. Uzdravena byla v mžiku Pánovým slovem, ještě dřív, než na ni vložil ruce. Onen zlý duch, totiž nutil svou ne-dobrovolnou hostitelku, aby se smířila s bez-

mocí, s perspektivou skloněné hlavy, očí, které už vždy budou pozorovat jen stíny okolností bez vyhlídky na změnu.

Ježíš příčinu ženiny sehnutosti odhalil a tak mohla vejít do odpočinku od bolesti a bezmoci a začít znovu spolupracovat svůj život v Božím světle.

Přeji sobě i vám aby nás příběh po léta nemocí schoulené ženy inspiroval k nacházení Boží perspektivy uzdravení a uvolnění v příštích dnech.

Pane Ježíši Kriste, i my se potřebujeme narovnat. Chceme se Ti podívat do očí a uvidět světlo. Potřebujeme si odpočnout od dlouho trvajících bolestí, od beznaděje a bezmoci. Pomoz i nám demaskovat Zlého a jeho myšlení a navzdory sehnutému světu kráčet se vztyčenou hlavou.

Amen

Jana Peřtová

DOBŘÝ PASTÝŘ

Časopis evangelického sboru v Krnově a Bruntále vydáván pro členy a přátele sboru za dobrovolný příspěvek.
Redakční rada: Tamara Maláčová, Štěpán Janča, Petr Strnadel.

**ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ**

Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 739 244 607.
Kazatel sboru: Štěpán Janča.
Pravidelná shromáždění: Neděle 10.00 bohoslužby v evangelickém kostele,
Úterý: 17.00 biblická hodina na faře, Pátek: modlitební setkání v 18.00 na faře.

Fotografie na titulní straně: www.pavelkarmelita.blog.cz

Vzpomínka na náš nevšední zážitek

V našem evangelickém sboru jsme teprve krátce a rádi chodíme nejen na bohoslužby, ale také na jiné akce, které sbor pořádá. Domnívali jsme se, že náš duchovní život je už zcela dostačující a naplněn. Ale v neděli 15. 6. 2025 jsme se spolu s ostatními zúčastnili okrskových společných bohoslužeb čtyř sborů v Opavě. Účastnil i náš krnovský sbor, také sbor opavský, bruntálský a vítkovský. Bohoslužby proběhly ve sborovém domě evangelické církve na Lidické ulici v Opavě. Bohoslužby vedli zástupci všech čtyř sborů:

naš bratr farář Janča a tři ženy z ostatních sborů – farářka Ewa Jelinek z Ostravy, místní jáhenka Simona Kopecová a laická kazatelka z Vítkova Zdeňka Formánková. Modlitebna byla zaplněná do posledního místa. Kázáním posloužila sestra Simona Kopecová z opavského sboru. Protože byla „trojiční neděle“, kázání se týkalo tohoto tématu. Během bohoslužeb zněla také hudba a zpěv – vše vznešeně a krásně. Snad to bylo slyšet až k našemu Pánu. V závěru bohoslužeb jsme se účastnili Večeře Páně. A to byl náš svá-

teční a silný moment. Uvědomili jsme si, že v kruhu bratří a sester jsme na správném místě. Nezapomenutelný pocit sounáležitosti ve společenství byl velmi dojemný.

Po bohoslužbách se pokračovalo na zahradě společným povídáním při dobré kávě a připravených dobrotách. Každý sbor něco na zub nachystal a pohoštění bylo hodné. Prostě taková menší zahradní slavnost s povídáním a smíchem, kde jsme se cítili jako mezi svými.

manželé Drahomíra
a Lubomír Poláškoví, Krnov

Vítáme v Bruntále novou kazatelku!

Po dlouhých více než patnácti letech máme v Bruntále opět vlastního duchovního pastýře, být jen na poloviční úvazek a prozatím jen na dva roky. Sborové shromáždění v neděli 14. 9. zvolilo jáhenku Janu Peřtovou za kazatelku našeho sboru, s nástupem od 1. 10. 2025.

Jana bude z poloviny pracovat pro seniorát – spolupracovat s neobsazenými sbory, pomáhat při organizaci akcí pro mládež, vymýšlet misijní strategie. Druhá polovina jejího pracovního času pak bu-

de patřit našemu sboru a lidem v Bruntále a okolí. Můžeme se těšit na schopnou, přátelskou dámu, hýřící originálními nápady, s velkým srdcem pro mládež, ale i pro ostatní. Jsme moc rádi, že bude v našich končinách zase více znít evangelium a věříme, že Jana přinese nové inspirace do našich shromáždění a že její přítomnost v Bruntále povede k rozvoji sborového života.

Nezapomínejme ovšem, že i sebelepší kazatel nemůže pracovat sám bez podpory a spolu-

práce druhých. Křesťanský sbor nemůže stát na jediném člověku ani nesmí být záležitostí jednoho nadšence. Nepřestávejme se proto za Janu modlit, a vytvářejme společenství, které ji povzbudí a ponese. A pamatujme i na to, že rozvoj sborového života znamená také zvýšení nákladů, i když samozřejmě staršůvstvo pečlivě promýšlelo i tuto stránku věci a věříme, že všechny předvídatelné výdaje dokážeme pokrýt (podrobněji to rozebíráme na jiném místě tohoto Pastýře). /šj/

Podzimní koncerty v krnovském kostele

V neděli 28. 9. v 17.00 nám zahraje a zazpívá blues/gospelová dvojice Bužma and Ptaszek. Oba jsou velmi zkušení muzikanti: Matěj Ptaszek patří mezi 10 nejlepších bluesových hráčů na foukací harmoniku na světě (!) a Bužma, neboli Luboš Khýr jej výborně doprovází na kytaru, dobro nebo banjo, a také skládá nebo textuje písně. Tato dvojice vystupuje na festivalech po celé Evropě a je velmi oblíbená díky svéráznému provedení tradiční hudby amerických černochů. Jejich koncert v našem kostele bude skutečně originální událostí.

O dva týdny později, v neděli 12. 10., tentokrát od 15.00 začne už třetí ročník písničkářského setkání Potlach pod kruchtou. Hosty „domácích“ Jirky Plevy a Štěpána Jančí budou osvědčený Jan Do-

spiva z Orlové – nositel autorské Porty a kapelník skupiny Šansonika, která u nás vystupovala předloni – a jako hlavní host zahraje Víta Troníček, kapelník a dvorní autor skupiny Marien, jedné z nejoblíbenějších českých folkových kapel posledních patnácti let. Oba hosté jsou zárukou inspirativního hudebního zážitku.

Po skončení koncertu si i tentokrát můžeme společně zazpívat a zahrát při společném jamování – takže přijďte dobře rozezpívaní a naladěni, a klidně si přineste i své hudební nástroje.

V dlouhodobém výhledu se můžeme i letos těšit na koncerty adventní – každou adventní neděli. Podrobnosti budou zveřejněny v příštím Pastýři. /šj/

Poděkování Markovi Wdówkovi a Jaskovým

Milí přátelé, chtěla bych se s vámi podělit o nepříjemný zážitek, který nakonec skončil dobře. Manžel Jirka se vracel z Vysočiny do Krnova. Několik km před Moravskou Třebovou v tunelu praskla v autě chladicí trubice. Manžel se bál zastavit, protože máme auto na plyn, a hlavně cestou byl zákaz zastavení. Při nejbližší příležitosti v Moravské Třebové zastavil. Chtěl mi říct, v jaké se ocitl situaci, ale já nebyla na příjmu. Nemohl se dovolat ani sousedovi. Volal tedy odtahovku. Přijela asi za 2 hodiny, ale chtěli ho odtáhnout do Svitav, odkud právě přijel. Napadla ho spásná myšlenka: zavolat Markovi Wdówkovi. Jako vždy ochotný Marek se pro něj rozjel. Jirka nějak provizorně au-

to zprovoznil, dojel až do Mohelnice, kde se oba setkali. Společnými silami auto rozjeli. Pak Marek, jako anděl strážný, Jirku autem následoval, až dojeli do Krnova.

Moc děkujeme Markovi za ochotu jet pro Jirku až do Mohelnice a Pánu Bohu děkuji za Jirkovu ochranu.

V této nepříjemné situaci nám pomohli i Jaskovi. Byla jsem domluvená s jednou paní z Holčovic, že jí budu týden hlídat pejska. Neměla jsem se tam jak dostat, protože autobus nejel. Julek se Simčou také pomohli zase mně a do Holčovic mě dopravili. Také jim patří velký dík.

Kamila Černohlávková

Co se děje v krasovském kostelíku?

Since určitě nemůžeme říct, že krasovský kostelík je plně využitý, ale máme radost z toho, že můžeme tyto požehnané prostory využívat k upevňování našeho společenství. Kromě pravidelných bohoslužeb (obvykle třetí neděle v měsíci v 16.00 mezi Velikonocemi a Vánoci) jsme tady v posledních měsících zažili den dětí (27. 6.), který naplnil zahradu výskaním našich nejmladších, a pak opékání buřtů a společné posezení (20. 7.), při kterém jsme popřáli k narozeninám bratru Ivanovi.

Den dětí, nebo to můžeme nazvat zakončením školního roku, bylo setkání, určené rodinám s dětmi – těm, kteří chodívají do našeho „nábožka“, ale i dalším spřáteleným duším. Přes počáteční nejistotu se nakonec sjelo přibližně dvacet dětí plus jejich rodiče. Pro děti byly připraveny hry, a taky dva skákací hradky, dospěláci si mohli v pohodovém odpoledni povykládat.

Červencové posezení navazovalo na pravidelnou bohoslužbu a zúčastnili se ho tento-

krát výhradně dospělí a několik pejsků. Kdo chtěl, opekl si párek, stoly se prohýbaly pod spoustou buchet a dortíků, které napekly naše sborové pekařky. A hlavně jsme opět měli možnost si poklábosit a podělit se s druhými o naše radosti i starosti.

Děkujeme Pánu Bohu za parádní počasí při obou setkáních. /šj/

Povzbuzení předvolební

Za pár týdnů nás opět čekají volby a s nájatou politickou situací se zostřují mezistranické vady a půtky. Vyhledky na povolební uspořádání jsou poněkud nejisté, kampaně začíná nabírat obrátky.

Nebojte se, nevysypu na vás volební agitaci pro tu nebo onu stranu. Chci vás všechny vyzvat, ať využijete svou zodpovědnost za věci veřejné v naší zemi a k volbám jdete. Prosím vás, abyste při svém rozhodování podpořili ty, kdo nerozeštěvají občany jednoho proti druhému. Abyste nevybrali ty, kdo jednají s druhými lidskými bytostmi (ať už jde o politické oponenty nebo lidi nezapadající do jejich představ) s pohrdáním a arogancí. Abyste se nenechali zmást těmi, kdo nectí právo a spravedlnost ohýbají podle toho, jak se jim zrovna hodí. Abyste nenaletěli na sliby, které není možné splnit, a abyste odolali lžím a manipulacím, který-

mi se někteří snaží protlačit k moci. Ať se neprosadí ti, kdo chtějí v naší zemi opět zasévat třídní nenávisť místo lásky Boží, Boží spravedlnosti a Božího milosrdenství, ať nezvítězí ti, kteří prezentují pomlouvání, urážení a podvádění jako standardní mezilidské jednání.

A modleme se za naši zemi, za země sousední i za Evropu a celý svět; prosíme Pána o smíření mezi jednotlivci i národy. Těm, kdo budou postaveni do čela vyprošujeme Boží moudrost k rozeznání dobrého a zlého a odvahu ke správným rozhodnutím. Prosíme Pána o ochranu před pokušením – aby je nezlákal cinkot peněz nebo opojení moci. Aby měli v úctě ty, kdo jsou jim svěřeni do opatrování a snažili se s rozvážností dobrých hospodářů hledat, co je prospěšné všem a ne jen nějaké skupince vyvolených.

Štěpán Janča

Zveme vás

-> na biblickou hodinu v Krnově – každé úterý od 17. 00. Probíráme postupně epištoly, právě jsme se pustili do Efeským. Je to příležitost vzdělávat se ve znalosti Písma a hovořit o tom, jak k nám Pán Bůh skrze Bibli promlouvá.

-> na ženskou skupinku v Krnově – každý čtvrtek od 16. 30. Příležitost ke sdílení a společným modlitbám.

-> na modlitební setkání v Krnově – každý pátek od 18. 00. Děkujeme Pánu Bohu a předkládáme Mu modlitby za konkrétní lidi, jak bratry a sestry ze sboru tak i cizí, prosíme o uzdravení pro nemocné, upokojení pro zklamané, potěšení pro zarmoucené, modlíme se za město i za na-

ši zemi, za mír pro náš svět; a zvlášť za to, abychom i my a celá církev ukazovali Jeho lásku a rozdávali radost a naději.

-> na mládežnickou „čajovnu“ – setkáváme se obvykle v sobotu odpoledne, i když ne zcela pravidelně. Setkání je určeno teena-

gerům, při čaji si povídáme o různých tématech, která nás zajímají.

-> na biblickou hodinu v Bruntále – jednou za měsíc v pondělí v 16. 00. Povídáme si o historii církve, o příkladech světců i o slepých uličkách, do kterých občas i církev zabředne.

Rozhovor s farářem Marcinem Pilchem

Jen skutečná Boží láska může lidi oslovit

V neděli po Velikonocích 27. 4. 2025 přijel do našeho sboru Marcin Pilch – rodem Polák, nyní farář ČCE v Českém Těšíně. Při bohoslužbách posloužil kázáním a po skončení bohoslužeb bylo možno ještě poseďte v kostele a klást mu zvědavé otázky.

● **Bratře faráři, můžete se nám představit? (Marek Wdówka)**

Narodil jsem se v r. 1970 a pocházím z polského Těšínského Slezska. V církvi sloužím od r. 1996 a můj první sbor se nacházel ve středním Polsku, v Kutně. V té době jsem se také seznámil se svou manželkou a založil rodinu. Po 11 letech došlo ke stěhování do malého sboru u Mazurských jezer. Nádherné prostředí. Plánovali jsme, že na tomhle krásném místě zůstaneme delší dobu, ale po 2 letech přišlo pozvání z ČR od faráře Stanislava Kaczmarczyka z Českého Těšína: Český Těšín hledá kazatele. Obrátil se přímo na nás. Nabídku jsme přijali. Pro mě to byl návrat do mého milého Slezska – i když Českého. Takhle jsme se ocitli v ČR.

Máme tři syny. Nejstarší již pracuje, nejmladší studuje v Brně (on nejvíce vypadá jako rodilý Čech) a prostřední syn je hluboce mentálně postižený, a k tomu bohužel v poslední době má zá-

važnější zdravotní problémy po fyzické stránce, které se zhoršují. Máme o něj starost.

● **Co vás oslovilo, že jste se stal kazatelem? (Eva Roztomilá)**

Kdybych to vzal lidsky, do církve patřím od mého křtu v dětství. Vzpomínám však na okamžik, kdy jsem poprvé Bohu řekl, že mu chci patřit. Od té doby mě neopustila myšlenka, že se chci stát kazatelem. Během studia na gymnáziu ustoupila trochu do pozadí, protože jsem nabyl přesvědčení, že mám jít na medicínu. Pro velký počet uchazečů jsem nebyl přijat. Co dál? Dostal jsem možnost stát se ve Velké Británii dobrovolníkem v konferenčním a vzdělávacím středisku Wycliffeovy misie překladatelů Bible. A tam v mém srdci znovu ožila touha být kazatelem. Absolvoval jsem 3letou biblickou školu, stal

se diakonem a poté přišlo pozvání na již vzpomínaný sbor ve středním Polsku. Po čase jsem si doplnil vzdělání na evangelické teologické fakultě a stal se farářem.

Na sboru v Českém Těšíně sloužím již od září roku 2009.

● **Jaký je rozdíl mezi evangelickou církví v Polsku, kde jsi sloužil a zdejší evangelickou církví? Jaké rozdíly vnímáte? (Marek Wdówka)**

Hlavní rozdíl je samozřejmě v jiném jazyce. Zdejší Českobratrská církev evangelická má jiné teologické důrazy než polská Luterská evangelická církev. O rozdílech moc mluvit nebudu. Ale máme mnoho společného. A každý sbor má své důrazy. Po stránce duchovní se dobře cítíme ve sboru v Českém Těšíně.

● **Přicházejí do těšínského sboru noví lidé? Jaký je stav vašeho sboru? (Julius Jasko)**

V poslední době se objevilo několik lidí, kteří se seznámili s naším sborem a zůstali. Ale není to jako v 90. letech. Náš kostel má 1000 míst, vím to, protože sedadla jsou očíslována. Bohoslužby začínají v 9 hodin, a kdo tenkrát přišel až v 9 hodin, nemohl najít místo k sezení. Teď na bohoslužby přichází

mnohem méně lidí, tak 100-150. Ale velkou radost mi dělá naše misijní skupina, která aktivně pracuje v Karvině, kde bývala těšínská kazatelská stanice. Před lety zanikla a teď se obnovila. Jsem velice rád. Průběh bohoslužeb je jiný, abychom našli cestu k lidem, kteří evangelickou církev neznají.

● **Jak by se měl sbor změnit, aby byl atraktivnější pro mladé lidi? (Julius Jasko)**

Takovou otázku si klade me v Těšíně také. Je fakt, že máme velkou skupinu mládeže. Ale to jsou mladí, kteří se do sboru narodili a na náš průběh bohoslužeb jsou zvyklí. Samozřejmě chceme být otevření pro lidi zvenčí. Já si však myslím, že cesta k dnešnímu člověku není v tom, že se církev bude snažit být atraktivnější a atraktivnější. My se můžeme postavit na hlavu a lidé stejně jen projdou kolem nás. Kdo bude opravdu hledat něco hlubšího, hledat pravdu pro svůj život, tak se zastaví a minimálně se bude ptát. Hlavní cesta pro nás křesťany je nebýt jen v kostele, ale být svědectvím venku. Žijeme v takové době, že lidem se zdá, že mají vše a víc nepotřebují. Ale kdyby se situace změnila, věřím, že na jedinou bude mnohem víc lidí, kteří budou hledat Pána Boha a přijdou i do „starého“ kostela, protože možná právě tam pocítí Boží lásku, kterou jinde nenašli.

● **Víme, že se věnujete uprchlíkům. Můžete o tom něco říct? (Marek Wdówka)**

Když jsme přišli na sbor do Těšina a trochu se rozkou-

● *Uprchlícký tábor Mavrovouni na ostrově Lesbos.*

kali, začali jsme se modlit za moudrost, jak sloužit i lidem mimo sbor. Přišli nám na mysl uprchlíci. Máme ve sboru sestru Ilonu, která se problematikou uprchlíků zabývá. Našli se mezi námi dobrovolníci, a když začaly problémy v Sýrii a okolních zemích (hlavně muslimských), odjela tato skupina už tehdy na dva týdny mezi migranty přes Maďarsko, Srbsko, Bulharsko až do Turecka. Chtěli jsme zjistit jaká je situace a jak případně můžeme pomoci. Pochopitelně (samozřejmě) hned se našli lidé, kteří nám vyčítali, že pomáháme muslimům, kteří dělají problémy v Evropě. Po těch letech, co jsem mezi migranty jezdil, musím říct, že tyto lidé jsou ztraceni ve svém životě, utíkají ze svých domovů, uvědomují si, že jdou do Evropy, která z nich není nadšená, a sami nevědí, co je čeká. Jsem přesvědčen, že přišla doba, kdy těmto ztraceným lidem máme pomáhat. Nejen charitativně, ale také jim věnovat náš čas a pozornost. Oni potřebují vyprávět svůj příběh; chtějí, aby Evro-

pa věděla, co se u nich děje, co prožívají. A řeknu vám, že ani v Česku, ani v Polsku jsem neviděl takový zájem o evangelium jako mezi migranty. Vozili jsme jim nejen praktickou pomoc, ale také evangelium Lukáše a Nový zákon v různých jazycích. Třeba v Bělehradě v táboře pro muže hned u nádraží byli vidět mladí lidé, jak sedí zabalení do dek a už brzy ráno čtou evangelium. Něco neskutečného. Takový duchovní hlad v Evropě neuvidíte. Podle mě je to mimořádné období, které církev trochu zanedbává. Mohla tuto příležitost lépe využít a pomáhat jim. Škoda. Trochu nás potěšilo, když jsme viděli v Řecku ve stanovém městečku pro 16 tis uprchlíků pracovat Řeckou diakonii. To bylo fajn. Přesto si myslím, že evangelium se mohlo dostat k mnohem většímu počtu lidí, kdyby na tom evropským křesťanům záleželo.

Potěšila nás zpětná vazba. Například z Německa jsme dostali zprávu, že k nim do sboru přišli uprchlíci, jsou pokřtěni a slouží. Na otázku,

jak se stali křesťany, odpovídali, že se jim cestou na útěku z domova dostalo do ruky evangelium. Oni uvěřili, setkali se s Kristem, změnili se a zakotvili v nějakém sboru. Samozřejmě při nich nemusela figurovat právě naše skupina. Takových bylo více. Ale nás těšilo, že se lidé na té hrozné cestě seznámili s evangeliem.

Vrátím se ještě k otázce bratra Jaska. Lidé u nás málo hledají Boha. Možná potřebujeme prožít to, co prožívají migranti. Oni se dostali do nouze a teď začínají klást smysluplnější otázky než v době, kdy se měli dobře. Oni sami mi to říkali: „Nepřemýšleli jsme nad jiným bohem než nad tím, kterého nám představuje islám. Pak jsme zjistili, že není věrohodný. Není tam láska.“ Pronásledování jsou nejen křesťané, ale i jiné frakce muslimů. Budme věrohodní a nesme Boží lásku tam, kde ji lidé neznají a potřebují.

Takže OK, můžeme měnit některé věci – doba se mění – ale to není základ pro to, abychom získali někoho pro Krista. Základem je otevřené srdce naplněné Boží láskou.

● **Jako sbor jste se angažovali i ve věci čínských křesťanů, kterým v Číně hrozilo pronásledování a vězení pro jejich přesvědčení. Můžete k tomu říct pár slov? (Jiří Marek st.)**

To je také část služby sestry Ilony a dalších právníků v rámci spolku Christian Refugee Service. Skupina pronásledovaných čínských křesťanů, kteří asi před 10 lety přišli do ČR, hledali nějakou zemi, ve které budou v bezpečí.

Rozhodli se, že pojedou někam do „křesťanské“ Evropy, do země, která má z minulosti zkušenost s komunistickým režimem, a na nějakých fotkách zjistili, že v Česku je hodně kostelů.

V době jejich příjezdu byli naši politici velmi otevření spolupráci s Čínou, a tak nechtěli čínským uprchlíkům udělit azyl, kterým by potvrdili, že Čína porušuje lidská práva. Po právní stránce uprchlíci potřebovali pomoc v azylovém řízení, aby nebyli vyhoštěni zpět. Byly to stovky hodin práce spolku Křesťanských právníků a Organizace na pomoc uprchlíkům. Naštěstí se po několika letech právních sporů a také díky rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, povedlo získat pro tyto pronásledované křesťany aspoň doplňkovou ochranu. Snad už nehrozí, že by byli z Česka vyhoštěni.

Jako sbor jsme některým z nich poskytli ubytování a zázemí společnosti.

Slovo na závěr: Milý sbore, nemám jedinou a jednoduchou odpověď na to, jak získávat dnešní lidi pro Krista. Ale věřím, že skutečná Boží láska může lidi oslovit a za ty příležitosti se musíme modlit. V 90. letech se ptali jednoho Korejce, v čem vidí zdroj úspěchu, kdy v Jižní Koreji vznikaly tisícové sbory. Odpověděl: *Byly to léta modliteb křesťanů, kteří se v době útlu scházeli k modlitbám v podzemní církvi.*

I nás si může Bůh použít. Bůh to dělá v určitém čase, na určitém místě a věřím, že i ty naše staré kostely a staré sbory, které jsou tradiční, se stanou místem, kde se lidé začnou otvírat Pánu Bohu.

Rozhovor s bratrem farářem Pilchem byl hodně zajímavý. Otázky se ještě hrnuly, ale nechtěli jsme našeho hosta déle zdržovat. Měl před sebou ještě dalekou cestu domů. Moc děkujeme a přejeme Boží požehnání do všech jeho činností.

Tamara Maláčová

Sudetoněmecký den

První červnový víkend se konal 75. Sudetoněmecký den v Regensburgu. V letošním roce uplynulo osmdesát let od skončení druhé světové války a následného vyhnání Sudetoněmeckých krajanů z tehdejšího Československa. Ti se začali záhy po příchodu do Německa v různých formách sdružovat.

Do dnešních dní přetrvávala tradice Sudetoněmeckého dne. Tentokrát setkání proběh-

lo pod mottem „Poučit se z války a vyhnání. Bojovat za mír a svobodu.“ Program setkání se dotýkal jak velkých politických a společenských témat, tak konkrétních příběhů lidí z bývalých Sudet. Část areálu tvořila zóna se stánky. Zde se mohli prezentovat lidé z jednotlivých regionů. Povětšinou v německém, ale i českém zastoupení. Zázemí k setkání Čechů a Sudetských Němců letos poskytla

také skupina Iniciativy smíření z Bruntálu. Samotný stánek se stal zdrojem informací pro zájemce i místem mnoha hlubokých rozhovorů. Účast zástupců iniciativy smíření na Sudetoněmeckém dni byla dalším krokem k naplnění jednoho z cílů této služby. Hledat cesty ke smíření mezi Čechy a Němci, jejichž společné soužití bylo v minulosti zničeno skrze nenávist, válku a vyhnání.

Regensburg/Řezno, Donau – Arena, 8. 6. 2025

Přišla úplně nakonec. Elegantní dáma v slušivém plédu. Poté co se porozhlédla, jsem jí položila onu zdvořilostní otázku. Odkud pochází. K odpovědi neměla daleko. Vyprávěla o Praze, o osmém květnu roku pětáctýřicátého. Tok slov a myšlenek byl rychlý a nezastravitelný. Stěží jsem vnímala veškeré detaily osmdesát let starých událostí. Německá slova ke mně doléhala z úst ženy, která na mě zpřímá hleděla skrze kulaté brýle se zlatavými obroučkami. Vlasy měla perfektně upravené, svázané decentní čelenkou, dva vlnité prameny ji lehce lemovaly obličej. Tvář, oči i rty precizně nalíčený. Z dálky bych ji jen stěží hádala něco málo přes padesát, ale podle mých rychlých výpočtů musí mít více než osmdesát. Osmý květen neměla vůbec přežít. Spád událostí a tok nenávisti byl příliš rychlý. Němce tehdy vyhazovali z oken. Jí a její matku měl potkat stejný úděl. Zázrakem vyvázly. Utekly. Za hranice vlastní země a vlastních sil. Musely, aby přežily. A pak přežívaly. Nemilované v cizí zemi. Z Pražské noblesy do absolutní bídě. Ze společenských salónů do chléva.

Uprostřed všech těch vyslovených paradoxů ke mně vztáhla ruku. Vzpápněti jsem ji stiskla. Držela mě tak pevně, jako už dlouho nikdo ne. „Zur Versöhnung, ke smíření,“ řekla sebejistě

běh a vede přes mnoho výmolů. Ale teď tu stojíme spolu, blízko cíli.

Tiše vzpomínám i já. Moje babička je skvělým vypravěčem. Pamatuji už z dětství stále opakováný příběh o prastrýci Oswaldovi, jediném synu z pěti dětí. Moji Polští předci byli nuceni přijmout Německou národnost, aby zachránili nejen své majetky a nebyli odvléčeni na nucené práce do Německa. Oswald ale musel následně narukovat do Wehrmachtu. Bojovat za národ, k němuž ve skutečnosti nepatřil. Byl ještě velmi mladý. Padl. Jeho otec o tom nikdy nemluvil. Bolest nad ztrátou jediného syna byla příliš velká. Prateta Marie nepodepsala. Chtěla zůstat Polkou. Stálo ji to málem život. Na nucené práce do Německa musela. Bylo jí dáno se vrátit. Našla zcela vyrabovaný dům. Začínala znovu s ochromeným zdravím a doživotním traumatem. Tyto bolestné válečné zkušenosti došly až k mým uším, k třetí poválečné generaci. Jako by teď dávné příběhy ožívaly v nových bar-

a já jsem na ni upřel hluboký pohled. Naše ruce zůstaly spojené. Nebyl to jen letmý okamžik. Abychom si obě mohly do hloubi uvědomit vážnost slov a dané chvíle. Vyplavené emoce v ní znovu probudily tok dávných vzpomínek a začalo nové vyprávění. Cesta ke smíření má totiž dlouhý pří-

vách a konturách. Je to přece i můj příběh, mých předků, mého národa. I nás to stálo spoustu bolesti, ztrát a slz. I my máme co odpouštět.

Stisk rukou pozvolna polevuje a hovor utichá. Ráda bych té ženě něco věnovala. Vztahuji se k potišťnému papíru, který leží na stole před mnou. Proba o odpuštění, za nás, za Čechy, za vše, čím jsme poškodili Německý národ a byli jim zdrojem bolesti a smrti. Předávám ji tu deklaraci černé na bílém. Jemně skloní hlavu a vidím, jak jí po tvářích stékají slzy. A znovu popi-

suje všechny ty hrůzy a bolesti poválečných let. Stojíme tam a pláčeme spolu. Pláčeme nad bídou světa, nad Němci, nad Čechy, nad promarněnými životy, nad smrtí, vyhnáním, utrpením, nenávistí, nad všemi pokřivenými ideologiemi světa, které rozseávají smrt. Chytnu ji kolem ramen ku vzájemnému porozumění oné nezměrné tíže. Obejmeme se na znamení toho, že to břemeno neseme spolu. Češi a Němci. Je to náš společný příběh. Příběh o nenávisti, odpuštění a smíření.

Pavlaína Lakomá

Stále živý odkaz duchovního dědictví

Jeden z mála teplých a slunečných srpnových týdnů letošních prázdnin trávíme na chatě v Dolní Moravici se spolupracovníky týmu smíření a jejich rodinami. Hřejivé slunce, modrá obloha, veselý smích, společná příprava jídla, výlety, modlitby, zpěv – to vše činí náš společný čas radostným a naplněným. S každým dnem ale stále více pocituji zesilující nepříjemnou únavu, jelikož organizační příprava celého pobytu už dlouho předem ležela na bedrech mých a mého muže.

Poslední večer se nenápadně vytrácím z místa dění na toulku do přírody. Zlákala mě pěšina v poblížném lesíku. Po strmém výstupu se na jedinou očitán na rozlehlé pastvině. Zastavuji se a pozvolna napájím svou unavenou duši tichou krásou večera a obrazy růžovo-šedé oblohy na obzoru zapadajícího slunce za Vysokou holi. S každým nádechem čerstvých letních vůní se cítím lépe a mimovolně si vybírám dobyt看 vyšlapanou cestičku, která mne překvapivě dovede k hřbitovu. Posvátnost tohoto místa mi kyne vstříc, ať vstoupím. Pročítám si náhrobky – česká a sudetoněmecká jména – jejich nositelé tu společně odpočívají v jedné zemi. Zastavuji se u vyjmajících se kříže uprostřed hřbitova, kde německy stojí: „Es ist vollbracht“ (Je dokonáno.). Přípomínka na Božího Beránka mě nutí pokleknout. Jak byl vyčerpan – dokonat vykupitelské dílo ho stálo všechnu sílu, zdraví, vybojoval ho do poslední kapky krve a potu, tak jak si to Otec přál. Proto v posledním výdechu zazní – „Je dokonáno!“. Najednou vidím tu paralelu, ač s dílem Spasitele se srovnat vůbec nemohu – i já jsem v poslušnosti přijala zodpovědnost za přípravu našeho pobytu – nebylo to levo zadní, naopak, vzalo mi to hodně sil, ale teď se zadostiučiněním mohu radostně k nebi zvolat – „Zvládla jsem to a dobře!“ Slzy vděčnosti mi stékají po tváři. A nečekaně jsem obdařena ještě

● Kříž na hřbitově v Dolní Moravici

● Kříž u hřbitova v Bruntále

jednou myšlenkou: Po smrti přece přišlo vzkříšení! Posílněna tímto dotykem nebe se radostně vracím za svými vzácnými přáteli.

Příští večer po návratu domů spolu se svým synem stojím u jiného kříže, tentokrát u hřbitova v Bruntále. Cíleně ho vyhledávám, protože vím, co na něm stojí: „Ich bin die Auferstehung und das Leben.“ (Já jsem vzkříšení a život.) Slova na nádherně obnoveném kříži čtu několikrát po sobě, aby se mi hluboce vryla do mého nitra. Ano, po smrti přichází vzkříšení, obnovení, občerstvení – to teď celou duší vyhlížím.

A ještě něco. S úctou tiše děkuji sudetoněmeckým krajanům za tyto duchovní odkazy, které nám v tomto nádherném kraji zanechali.

Kristýna Hotová
Iniciativa smíření Bruntál/Freudenthal

Strach nebo bázeň?

Taky vás současná situace ve světě občas naplňuje strachem? Sledujete zprávy s obavami, co se zase kde přihodilo, anebo je možná už ani nesledujete, protože chcete mít klidné spaní? Války a konflikty, jejichž ozvěna doléhá už i k našim dveřím, velmoci, které pošlapávají mezinárodní právo, nevyzpytatelní mocnáři, kteří posílají na smrt statisíce lidí, nesmířitelně rozdělená společnost... Je toho mnoho, co nás děsí.

Má Bible nějaký recept proti strachu?

Trochu zjednodušeně můžeme říct, že Bible zná dva druhy strachu. Jeden je ta obvyklá hrůza, která naplní člověka, když narazí na silnějšího nepřítele nebo na nepřekonatelnou překážku, je to děs z neznámého a nevyzpytatelného. Je to strach, který člověka paralyzuje a ubije ho beznadějí. To je strach naprosto destruktivní a nebezpečný. Je to strach, který padl na Izraelce, když za při odchodu z Egypta za patami uslyšeli rachot kol faraónových válečných vozů, nebo který jim vysloužil čtyřicetiletý odklad vejít do Kanaanu, když se zalekli obřích obyvatel zaslíbené země. Také je to ovšem strach, který naplnil město Jericho,

když je oblehly Izraelské zástupy.

Vedle této hrůzy ovšem, a mnohem častěji, v Písmu nacházíme slovo bázeň. Bázeň není děsem z neznámého, bázeň je většinou spojena s Hospodinem, Jeho velikostí a svatostí. Bázeň naplňuje všechny, kdo vidí velké činy Hospodinovy. Bázeň v sobě obsahuje dávku úcty a respektu – jako jej měli ti, kdo viděli, jak Hospodin zachránil tři mládence v peci ohnivé (Da 3). Bázeň před Hospodinem je podle Přísloví počátkem moudrosti, bázeň je to, co nejednou vyjadřuje autor Žalmů při předstupování před Boha. Bázeň pocítovali pastýři u Betléma, když zaslechli andělské zpěvy, zvěstující narození Kristovo, bázeň prožívali svědkové Ježíšova uzdravování nebo třeba utišení bouře; bázeň zachvátila budoucí učedníky, když po neúspěšném rybolovu na Ježíšovu radu spustí sítě, a ty se okamžitě naplní rybami až k prasknutí. Bázeň stojí ve Starém Zákoně často na místech, kde by Nový Zákon použil slova víra.

Tedy už ne strach z nepředvídatelného, nevyzpytatelného a ohrožujícího, ale spíš úcta před Někým, kdo mě ve všem nekonečně pře-

sahuje, ale komu zároveň můžu nekonečně důvěřovat a na koho se mohu vždycky spolehnout. Je to úcta před Otcem s velkým O. Je to pokorné očekávání na Dárce pozeňání.

Bible tyto dva typy strachu staví proti sobě, a vysvětluje, že pokud se člověk bojí Boha, nemusí se už bát žádného jiného ohrožení. Například ve 4. kapitole knihy Skutků tím Petr a Jan neohroženě argumentují před soudem, který je mohl stát život. Vysvětlují, že je lepší se spoléhat na Boha než na lidské spojení a koalice.

A to je biblický lék na strach. Věříme-li, že Bůh, mocnější než cokoli jiného, na co ve světě narazíme, stojí při nás, nemusíme se ničeho strachovat. A tuto skutečnost si můžeme připomínat každý den, každé ráno si ji znovu zopakovat a každý večer si ji vychutnávat před usnutím.

Nemusí to znamenat, že se nám nic zlého nemůže stát, natožpak, že by se nám měla vyhnout smrt. Tak daleko zatím ještě nejsme. Ale rozhodně se o tato zaslíbení můžeme opírat a rozhodně můžeme vyhlížet pomoc, protože Bohu na nás záleží.

AMEN

Štěpán Janča

Víkend pro Krnov

Jak jste mohli číst už v předchozím čísle Pastýře, krnovská ekumena připravila na sobotu 21. 6. festival, nazvaný Den pro Krnov. Místem bylo krnovské Hlavní náměstí, začátek ve 14. 00. Na pódiu se postupně vystřídalo několik účinkujících, na travnatých plochách, byl připraven program pro děti a rodiny.

Hudební část zahájily Gina a Kirsten s kapelou, navázal Ben Drápal s kolegou, dále nastoupil pražský vzácný host Tomáš Najbrt, který se vystřídala a doplnil v improvizovaném duu s domácím Štěpánem Jančou (mimořádně, Tomáš strávil v Krnově už celý čtvrtek a pátek, kdy hrál v našem kostele pro školy – předváděl dětem spoustu historických nástrojů, jako jsou šalmaj, loutna nebo citera; ve čtvrtek byl také pozeňaným hostem na společné žensko-mužské skupince; v sobotu na náměstí se ovšem představil jako písničkář ne s historickými nástroji, ale s krásnou elektrickou kytarou). Třešnickou na dortu celoodpoledního muzikálního hodování byla slovenská kapela Timothy, se svým poprockovým svědectvím o Pánu Ježíši Kristu.

Počasí nám přálo možná až příliš – tato sobota byla jednou z nejteplejších v červnu – můžu říct, že jsem obdivoval několik diváků, kteří vydrželi na rozpálené ploše od začátku až do úplného konce. Ve výhodě byli ti, kteří se usadili v kavárničkách okolo náměstí a poslouchali při sklence něčeho vychlazeného.

Děti si mohly vybrat ze dvou skákacích hradů nebo projít pásmem her/úkolů, připravených velkou skupinou obětavých dobrovolníků, a na jejich konci získat pěknou odměnu. Děti se netajily nadšením, a rodiče si užívali toho, že většína her byla umístěná v zastíněné části náměstí.

Kromě těchto dobrodružství, bylo možné také posedět v pojezdě kavárničky u modlitebního karavanu nebo se dát do řeči s lidmi v „naslouchárně“.

Sobotní program byl zakončen závěrečnou modlitbou přibližně kolem osmé večer, dobrovolníci pak čekali úklid – zvukaři balili aparaturu, ostatní rozebírali stánky a přístřešky, odváželi lavice a židličky a všechno vybavení (děkujeme Armádě spásy za zapůjčení několika stánků a lavic – i když se kvůli vlastní celonárodní akci nemohli zúčastnit osobně, aspoň tímto způsobem velmi podpořili zdárný průběh celého odpoledne).

Celý festival byl velice povedený, potvrdili jsme, že dokážeme jako společenství krnovských církví dobře připravit i tak velkou akci – skutečně všechno fungovalo a nenastaly žádné zásadní komplikace a zádrhele. Jen bylo škoda, že ve stejnou sobotu byly v Krnově asi 4 další velké akce, které nám odvedly spoustu potenciálních posluchačů.

Vyvrcholením společného snažení pak byla nedělní ekumenická bohoslužba na plácku před evangelickým kostelem. Do bohoslužby se zapojili členové pořádajících církví a hudebním doprovodem a ozvučením celé bohoslužby posloužila ještě znovu slovenská kapela Timothy. Společenství pod širým nebem bylo velkým povzbuzením pro všechny účastníky a svědectvím pro kolemjdoucí.

Díky Pánu Bohu za to všechno.

/šj/

Církev a peníze

V církvi obvykle hledáme duchovní povzbuzení od Pána Boha, sdílení a připovzdělání se ve věcech víry, a také společenství s podobně smýšlejícími dušemi, bratry a sestrami v Kristu. Ovšem tak jako naše osobnost má vedle duše i tělo, o jehož potřeby se musíme starat, i církev – instituce duchovní – má své náklady, které musíme nějakým způsobem umořit. Máme na starost budovy, ve kterých se scházíme, potřebujeme je vyhřát, používat elektřinu a vodu z vodovodu, zaměstnáváme kazatele nebo jiné sborové pracovníky, a také se podílíme na výdajích celé církve – ta zajišťuje věci, které by jinak byly nad naše síly (třeba vzdělávání kazatelů, vydávání tiskovin, webové prezentace, právní poradenství, některé ekonomické záležitosti atd.).

Od schválení odluky církve od státu v roce 2012 církev postupně přecházejí k plnému samofinancování, státní příspěvek se každým rokem snižuje a v roce 2030 (za pouhých 5 let!) bude zcela nulový. To znamená, že pozvolna přebíráme plnou zodpovědnost za fungování církve a sborů – jestli chceme sbor mít, musíme se postarat o jeho financování. Neexistuje žádná zkratka – církev nemá jiné prostředky, než ty od jejích podporovatelů. Církev je z principu nevýdělečná – bohoslužby jsou bez vstupného, s farářem si (narozdíl třeba od psychologa) můžete popovídat zdarma, církevní svatba či pohřeb vás bude stát pouze uhrazení nákladů.

Je tedy zcela v našich rukou, jestli a jak naše sbory budou fungovat (anebo nebudou), a na každém z nás záleží, budou-li naše sbory vzkvétat nebo zaniknou.

Jak tedy vlastně vycházejí naše sbory po finanční stránce?

Krnovský sbor je o kousek větší, má 114 členů a okruh sprátených duší, do kostela pravidelně chodí okolo 50 lidí. Zároveň ovšem má na starosti kostel krnovský, kostelík krasovský a faru (jejíž koupí a rekonstrukci ještě letos platí splátkou 200.000,- Kč). Kostely i fara jsou krásné a pozhnané, ale vyžadují náročnou údržbu. Jen v letošním roce jsme opravili farní sklep po povodních (cca. 40.000,- Kč), renovovali topný systém v kostele (zrušení starého kotle a připojení všech rozvodů na kotel novější, cca. 40.000,- Kč) a čeká nás nezbytná výměna ztrouchnivělého trámu a části střešní krytiny na faře (předpokládáme kolem 60.000,- Kč). Díky podpoře z prostředků státu/

EU jsme kostel vybavili výborným technickým vybavením (projektor s plátnem, osvětlení, ozvučovací zařízení... v hodnotě bezmála 350.000,- Kč), ovšem jak to bývá u takovýchto grantů, jsme museli nejprve projekt realizovat a momentálně čekáme na vyplacení schválené částky.

Také máme faráře, na jehož plat v letošním roce musíme odvést 365.911,- Kč, v dalších letech se tato částka bude zvyšovat úměrně tomu, jak se snižuje státní příspěvek. Náklady na otop, elektřinu, vodu v loňském roce daly dohromady bezmála 80.000,- Kč. Další výdaje jsou spojené už s konkrétní činností – například pořádání tábora pro děti nebo koncertů v kostele. Tyto výdaje se naštěstí z větší části pokryjí účastnickými poplatky, vstupným nebo granty a dotacemi od různých poskytovatelů. Do společné celocírkevní pokladny přispíváme částkou necelých 40.000,- Kč.

Bruntál je sbor menší, členů má 54, bohoslužeb se účastní průměrně 15 lidí. Na starosti máme sborový dům, kde je byt, modlitebna a přístavba. Není to sice kostel, ale náklady jsou jako na kostele. V minulých dvou letech jsme museli kompletně vyměnit starou střešní krytinu (dohromady asi za 300.000,- Kč - zaplacení díky darům obětavců a podpoře Jeronýmovy jednoty) a letos jsme vyměnili prehistorický plynový kotel (bez mála 100.000,- Kč). Obrovské škody natopila loňská povodeň – bylo třeba vysušit sklep a přístavbu a přístavba potřebovala zásadní rekonstrukci. Tu se podařilo uskutečnit hlavně díky velké podpoře z ústředí církve a několika sprátených sborů, a také díky daru města Bruntálu – 4 sbory darovaly dohromady okolo 60.000,- Kč, město Bruntál nás podpořilo darem 40.000,- Kč a ústředí církve s pomocí církevní německých částkou skoro 800.000,- Kč!. Díky těmto darům se těšíme, že přístavba bude nejen obnovená, ale i výrazně vylepšená. Dary ovšem pokryjí pouze stavební záležitosti a základní vybavení kuchyňky, musíme ještě sehnat prostředky na stoly, židle a další vybavení (odhadem dalších 70.000,- Kč).

Vedle těchto mimořádných výdajů jsou náklady na provoz sboru ve výši okolo 100.000,- Kč za rok, z toho největší díl jsou energie, které ovšem z více než 90% hradí nájemníci sborového bytu. Dále je také naši povinností přispívat do ústředí církve (přibližně 20.000,- Kč), a také do personálního fondu na plat administrátora (tato částka dělá v letošním roce přes 100.000,- Kč).

V nejbližší budoucnosti nás ovšem čeká radikální změna – rozhodli jsme se pozvat k práci ve sboru jáhenku Janu Peřtovou, budeme tedy muset na její poloviční úvazek odvádět každoročně cca. 200.000,- Kč. Tuto částku bychom ze současných sborových příjmů nedokázali pokrýt, ale podařilo se nám předtím pozemek ve Dvorcích obci, čímž větší část této částky pokryjeme, a také máme velkou naději na získání statutu podporovaného místa, což by znamenalo, že ústředí církve větší část tohoto příspěvku na plat kazatelky zaplatí za nás.

Ať už se tento příspěvek podaří získat nebo ne, je jasné, že existence našeho sboru skutečně leží v našich rukou – jestli chcete, aby sbor v Bruntále dále pokračoval, a jestli chcete, abychom zde měli kazatele, přispějte, prosíme, na náklady s tím spojené.

Jsmo velmi vděční za obětavost členů a podporovatelů obou sborů. Jsme vděční za každého, kdo přispěje – bereme to jako vyjádření toho, že se vám líbí, co se ve sboru děje. Zvlášť vděční jsme za každého, kdo se rozhodne podporovat sbor pravidelně – je to vyjádření věčnosti za možnost mít svůj sbor a výraz zodpovědnosti za církev Kristovu v tomto světě.

Někdy se lidé ptají, jakou částkou bychom měli přispívat. Neexistuje na to žádný předpis. Předpokládá se, že každý přispívá podle svého uvážení

a podle svých možností – každá koruna pomůže. Nemůžeme si ovšem zastírat, že pokud nevybereme peněz dostatek, budeme muset své aktivity omezit, a v nejhorším případě sbor úplně zavřít – prostě na dluh se žít nedá, stejně v církvi jako v rodině. Bible mluví o desátku – 10% z příjmů, které měli Izraelci odvádět do chrámu. My si nesmíme vážit těch, kdo se z lásky k Bohu a Jeho církvi rozhodli Boží věci podporovat tímto způsobem. Církevní doporučení je mírnější – bylo spočítáno, že kdyby každý člen církve přispíval částkou 5% ze svého platu, bylo by postaráno o všechny existenční potřeby sborů a zůstalo by něco i na rozvíjení činnosti.

Jakým způsobem je možné církev podpořit? Nejpraktičtější je samozřejmě pravidelný příspěvek. V dnešní době, kdy skoro každý má svůj účet v bance, je nejjednodušší řešení zavést si trvalý příkaz – nemusíme se víc o nic starat. Samozřejmě je možné posílat peníze jednorázově, a samozřejmě stále ještě probíhají sbírky po shromážděních – do kasičky u východu (v Krnově je dokonce možné přispět moderně pomocí QR kódu).

Číslo účtu sboru v Krnově:
1845328379 / 0800.

Číslo účtu sboru v Bruntále:
107-7592000267/0100.

Děkujeme.

Jak to vypadá s opravami

Krnov: už v loňském roce byl vyměněn utopený plynový kotel, vytápěcí přízemí fary. V letošním roce byla provedena oprava omítky a malby ve sklepech. Větší část těchto oprav byla financována z daru, poskytnutého německými církevními prostřednictvím ústředí naší církve, a také z pojistky sborového domu.

Bruntál: tady jsou škody mnohem větší, kromě vysušení sklepa, bylo nezbytné opravit celou přístavbu – museli jsme vyhodit veškeré vybavení, dřevěné podlahy a obložení. Zjistilo se, že je zdevastována celá dřevěná stěna kuchyňky, takže musela být nahraze-

na zidkou; to si vyžádalo nová okna a úpravu rozvodu topení. V některých místnostech bylo nutné spravit podlahu, všude pak omítky zdí (využili jsme toho k vnitřnímu zateplení polystyrénem). Všechny dveře, vnější i vnitřní musíme vyměnit, v rámci zděnění jsou udelány i nové elektrické rozvody. V kuchyňce máme nové obklady na stěnách. Díky štědré podpoře sprátených sborů, města a hlavně německých církví a ústředí naší církve jsme mohli mnohé věci nejen opravit, ale i výrazně vylepšit (například osvětlení prostor nebo vybavení kuchyňky), takže se můžeme těšit na příjemnější prostře-

dí a praktičtější řešení prostoru. V rámci rekonstrukcí jsme také vyměnili plynový kotel, který už nezahládal vytápět všechny prostory.

Jsmo nesmírně vděční za podporu, které se nám po povodních dostalo, ujistila nás o tom, že má smysl se snažit věci dát do pořádku a pokračovat v práci. I přes to, že jsme dostali přes 800.000,- Kč, budeme stále ještě potřebovat doplnit vnitřní vybavení – židle, stoly, sedačku do Přístavu, kuchyňské přístroje a nádobí, hry, apod. Pokud myslíte, že to, co ve sboru děláme, má smysl, a pokud můžete, podpořte, prosíme, toto snažení.

/šj/

Jsem mu vděčná a děkuji za každý den

Na konci loňského roku vstoupili do našeho sboru manželé Ivana a Jaromír Kunáškoví ze Zátora. Seznamovali jsme se, když před rokem začali přicházet na bohoslužby, někdy i se svým nejmladším synem Jaromírem. K naší velké radosti se Iva dala pozvat také do pěveckého sboru. Tam jsme ji poznávali ještě víc – nejen že hezky a ráda zpívá, ale je otevřená, družná a hlavně veselá. Když jsem ji poprosila o rozhovor, nenechala se dlouho přemlouvat.

● **Ivo, opravdu jsme rádi, že jsi se svým manželem přijala naše nedokonalé společenství za své. Nepletu se, když řeknu, že pocházíš z křesťanského prostředí. Je to tak?**

Ano. Z křesťanského prostředí pocházím. Avšak za bývalého komunistického režimu jsme do kostela nechodili. Ale vzpomínám si, že maminka mi doma vyprávěla o Pánu Bohu i Ježíši Kristu. Asi před 30 lety jsem poprvé šla s maminkou na půlnoční bohoslužbu do katolického kostela, to už jako dospělá. Od té doby vnímám, že žiji s Bohem.

● **Takže z křesťanského prostředí pocházíš. Sdílím názor, že není Boží vůlí, aby křesťané žili jako sólisté. Ale jak jste našli cestičku právě do našeho společenství?**

Také si myslím, že křesťané nemají žít jako sólisté. Věřím, že do vašeho společenství mě přivedl Pán Bůh. V období covidu jsme byli všichni zavření doma a já jsem na YouTube našla video z vašich bohoslužeb. Kázání a vše ostatní mě zaujalo. /TM: v té době zde působil farář Martin Litomiský, později farář Štěpán Janča/. Poslechla jsem si bohoslužby víckrát a rozhodla se bohoslužby osobně navštívit. Už to budou tři roky. V lednu letošního roku jsme se stali s manželem Jaromírem členy teď už našeho sboru a od té doby přicházíme mezi vás.

● **Jako nově příchozí můžete sbor hodnotit z pozice pozorovatelů. Ráda bych od Tebe slyšela, co**

je na společenství křesťanů důležité, aby se hledající lidé nechali oslovit a pozvat? Neleštíme si u nás vlastní peří?

Myslím si, že ve společenství křesťanů je moc důležité budovat mezilidské vztahy, zajímat se o druhé. Někdy opravdu stačí laskavé slovo. My tady ve sboru cítíme přijetí, pan farář je milý. Po bohoslužbě lidé neutíkají hned domů, při kávě si povykládají, zajímají se o druhé. Myslím, že tohle je sbořotvorné.

● **O čem si povídáš s Pánem Bohem?**

S Pánem Bohem si opravdu povídám o všem, co se v mém životě děje. O radostech, starostech, ale hlavně jsem mu vděčná a děkuji mu za každý den.

● **Občas se zmíníš o svých dospělých dětech a vnoučatech. Jaké jsou tvé největší rodičovské radosti a přání?**

S manželem Jaromírem máme dvě dcery – Ivanku a Pavlínku a syna Jaromíra. Všechny byly v katolickém kostele pokřtěny. Máme také tři vnoučata Natálku, Davidka a Kristýnku. Všechny mám moc ráda a denně se modlím k Pánu Bohu, aby je ochraňoval, vedl a posiloval Duchem svatým. To jsou má největší přání.

● **Pokaždé, když dělám rozhovor s nějakým odvážlivcem, si uvědomuji, jak jsme každý z jiného těsta. Jediné, co máme společné je touha po lásce a naději. A také po smyslu života. V čem jsi našla smysl života Ty?**

● Iva s manželem Jaromírem

Smysl života? Za tu dlouhou životní cestu jsem si uvědomila, že bez Boha už nemůžu žít. Zvláště to cítím v krizových situacích,

jako byla třeba loňská povodeň, kdy jsme nevěděli, jestli se máme evakuovat (což se pak stalo) a poté jestli náš domeček přival vody vydrží. To byla opravdu zkouška naší důvěry v Boha.

● **Ivo, je skvělé, že víte, kam nebo na koho se obrátit v okamžicích krizí. Možná máš i biblické verš nebo verše, které sis přivlastnila, a právě ty tě posilují.**

To ti můžu hned říct: „Bůh řekl: Nikdy tě neopustím a nikdy se tě ne-zřeknu.“ – List Židům 13,5

A na to se úplně spoléháme.

Ivo, moc děkuji za Tvůj čas a ochotu.

TM

Pout' do Krasova s grilovačkou

Pout' do Krasova se stala už skoro tradicí, i když v loňském roce nám ji překazila povodeň. Tu jsme si také při letošním setkání připomněli – s vděčností za vše, co se v loňském roce podařilo napravit, ale i s prosbou za všechny, kdo stále ještě zápasí s následky, a s připomenutím těch, kdo při povodni přišli o život.

Hlavním cílem pouti je prožít společenství sboru trochu jinak. Program v neděli 14. 9. sestával z odpolední neformální bohoslužby v 16.00 a následné „grilovačky“. Počasí se i tentokrát tvářelo poněkud výhrůžně, což asi odradilo nejednoho poutníka – jen dva dobrodruzi se nakonec odhodlali vyšlápnout do terénu. Počasí ovšem nakonec hrozit přestalo, déšť před polednem přestal a odpoledne dokonce na chvíli vykouklo slunko.

Na bohoslužbu nakonec dorazilo asi 25 lidí všeho věku. Keltská večerní liturgie nás vedla k vděčnosti za stvoření i za vykoupení a kázání o milosrdném Samaritánovi zase ke službě, a k prosbám za lidi všelijak strádající.

Po bohoslužbě jsme pak ještě strávili společnou chvíli v rozhovoru i zpívání u stolů na trávníku před kostelem, přičemž jsme vydanou energii doplňovali skvělými dílky grilovacího umění bratra kurátora a pekařského kumštu několika sester.

Rozcházelí jsme se okolo půl sedmé a už se těšíme na příští rok. /šj/

Úvod školního roku

Školní rok jsme začali bohoslužbou 7. 9., při které dostaly požehnání děti, vstupující do nového školního roku, ale také jejich rodiče, a také učitelé všeho druhu a aprobace.

Opravdu se modlíme, ať škola dětem přináší nejen záplavu informací, ale ještě víc osobnostní formaci, nasměrování k dobrému, k poctivému životu v úctě k Pravdě a spravedlnosti, s ohleduplností a laskavostí vůči dru-

hým lidem. Ať jsou děti chráněny před všemi úrazy a ať pro ně škola není místem šikany nebo strachu. Učitelům pak vyprošujeme moudrost a psychickou odolnost.

Druhou neděli v září jsme pro změnu při nedělních bohoslužbách viděli scénku Sněhová královna, pohádku podle H. CH. Andersena, v podání našich dětí, nedělníků a dalších herců a hereček. /šj/

Narozeniny ve sboru v říjnu až prosinci 2025

Milí jubilanti

přijměte naše přání všeho dobrého, tentokrát formou starého irského požehnání na cestu:

Pán ať je před vámi, aby vám ukazoval správnou cestu.

Pán ať je při vás, aby vás mohl brát do své náruče a chránit vás.

Pán ať je za vámi, aby vás bránil před záłudností zlých lidí.

Pán ať je pod vámi, aby vás zachycoval, když padáte.

Pán ať je ve vás, aby vás utěšoval, když je vám smutno.

Pán ať je kolem vás, aby vás obhajoval, když na vás útočí.

Pán ať je nad vámi, aby vám žehnal. Amen.

Redakční rada sborového časopisu Dobrý Pastýř

KRNOV:

Říjen: Jana Strádalová, Vlasta Jeníčková, Darina Balová, Martina Chlápková, Jarmila Ničmanová, Pavla Vybíralová, Lydie Jančová

Listopad: Kristýna Tylečková, Stanislav Vybíral, Jiří Marek ml., Kryštof Dokoupil, Julius Jasko, Michaela Čičmanová

Prosinec: Petr Strnadel, Věra Marková, Pavel Čepara, Marie Šimková, Marek Wdówka, Tomáš Kubica, Marie Marková (Praha)

BRUNTÁL:

Listopad: David Šrom, Zuzana Kielarová

Prosinec: Alena Šromová, Pavlína Lakomá

15 let od dokončení opravy střechy kostela

• farář Radovan Rosický

Vše začalo v roce 2003, když na podzim sjela celá řada hřebenáčů – díky uhnílym hřebíkům – z pravé boční věžičky. Chvála Bohu, že se tenkrát nikomu nic nestalo. Po chodníku, kam hřebenáče spadly, právě nikdo nešel.

Oprava střechy spočívala – ať už šlo o věže nebo střechu na lodi kostela nebo další menší plochy – v sejmutí stávajících, často poškozených, střešních tašek; dále v odstranění starých střešních latí; pak byla položena nová fólie, nové latě a následně položeny tašky – původní i nové. Ne všechny tašky jsou nové, to by střecha stála cca 6 mil. Kč, ale použity byly dobré staré a tyto doplněny novými. Opravu střechy realizovala firma Mlýnek, s.r.o., z Opavy.

Jako první na řadu přišly dvě boční věžičky, a sice v letech 2004 a 2005. Kvůli finan-

cím se pokračovalo až v letech 2007 a 2008, a sice hlavní věži. Ke věži bylo nutné postavit vysoké lešení, takže střecha věže se tím prodražila na více než 750 tis. Kč. Přestože byla zima (prosinec a leden), nemohli jsme nevyužít toho, že je tu postavené lešení až nahoru. Tudíž jsme se v tomto nevhodném ročním období dali do oprav omítek (svěpomocí) okolo hodinových ciferníků a vůbec tam, kde na věži byla poškozená místa. Naštěstí nemrzlo, ale bylo okolo 5° nad nulou. Přitom jsme trochu obnovili fasádní barvy. V roce 2009 se realizovala podstatná část střechy na lodi kostela včetně zcela nových 6 vikýřů – „domečků“ – na obou stranách sedlové střechy. V roce 2010 proběhla poslední etapa. Byl realizován zbytek střešních ploch. Jistou vadou na kráse je odliš-

ný odstín krytiny na nízkých střechách obou nedělek, jakož i na oněch menších plochách v průčelí kostela. S panem Mlýnkem jsme se domluvili, že chceme tašky s glazurou (jsou kvalitnější, déle vydrží), leč prý nikde nebylo možné tašky s původním tmavším odstínem sehnat. Tyto světlejší jsou dovezené z Německa.

Celková cena opravy střechy byla 2 726 701,- Kč. Během let nám na opravu přispělo Ministerstvo kultury, Krajský úřad, krnovský Městský úřad, dostali jsme dar a půjčku z církevních prostředků ČCE a náš sbor se samozřejmě také velmi výrazně finančně podílel.

Dobrovolníci Radovan Vladík, Karel Tyleček a Jiří Marek se zasloužili o opravu fasády na věži. Také náš kazatel Radovan Rosický ochotně svlékl talár, oblékl montérky a obětavě se pustil do hrubé práce.

A tak v r. 2010 jsme mohli s Boží pomocí zdárně ukončit opravu střechy našeho kostela. V.M.

• Jiří Marek st.

• Radovan Vladík

• Karel Tyleček

• Jiří Marek ml.

Dovolená pro rodiny s dětmi 2025

O prázdninách jsme společně s dalšími rodinami z našeho seniorátu vyrazili do Beskyd, kde se už po páté konala dovolená pro rodiny s dětmi. Když jsme pořádali první ročník, tak by mě ani nenapadlo, že se z toho stane pravidelná akce, o kterou bude mezi rodinami zájem. Jsem velmi ráda, že Pán Bůh těmto setkáním žehná a mohou být každý rok.

Po celou dobu pobytu byly připraveny různé aktivity. Při dopoledních programech si děti mohly osvěžit příběh o Davidovi a Goliášovi a o ztracené ovečce. Odpoledne před večerí bylo vždy ve znamení venkovních her. Děti si zkusily skolit Goliáše a následující den se vydaly po zajímavé trase hledat ztracenou ovečku. Pro dospělé byl dopoledne též nachystán duchovní program. Přes den jsme vyrazili společně na výlety. Prv-

ní den jsme vystoupali k horské chatě Kamenitý. I když se chata nachází zhruba jen 800 m.n.m., byla to celkem náročná trasa. Hlavně pro nás, kteří jsme byli vybaveni kočárky, případně dětmi v náručích. Ale zvládli jsme to a v cíli nás čekala odměna v podobě otevřené restaurace. Druhý den jsme se vyrazili podívat do minizoo ve Vědryni, která je velmi krásnou kontaktní zoo.

I přesto, že větší část z nás měla malé děti, podařilo se nám se večer setkat a hezky si popovídat. Rozhovory to byly zajímavé taky díky tomu, že jsme celkem pocházeli ze čtyř církví. A tak i když byly cítit rozdíly nebo neshody v různých náboženských tématech, tak jsme vnímali, že nás i tak spojuje víra v jednoho Boha, která je silnější než všechny ty rozdíly. Těšíme se zase na příští rok!

/mm/

Letní tábory

V létě jsme pořádali dva tábory. Nejprve „indiánský“ tábor na Spálově, na Podlučené louce – hned v prvním týdnu prázdnin. Tábořiště u řeky Odry, nocování v týpí, přežití v divoké přírodě, večerní táboráky, zpívání, hry a cesta po stopách Marca Pola. Účastníků nebylo letos mnoho, ale i tak se podařilo vytvořit dobrou partu, která si skvěle užila připravený program.

V srpnu, na druhém konci prázdnin, při táboře příměstském mladší táborníci zaplnili prostory školy v Hlubčické ulici i naší fary. Vedle her jsme se taky učili různé tábornické dovednosti, zpívali písničky a vyrazili na návštěvu k hasičům, lovili jsme ryby, vařili guláš na Ježečkově paloučku a vydali se na vý-

pravu na koňskou farmu. Všem dětem se tábor moc líbil.

A už se těšíme na příští rok.

/šj/

